

tilstrækkelig Grund til at tro, at en saadan Fordobling af den hidtilværende sædvanlige Gjennemsnitsstigning i Virkeligheden skulde være en sandsynlig Følge af en Nedsættelse med 3 Ore af et enkelt Brevs Porto. Jeg skal kun henlede Opmærksomheden paa, at en stor Del af den forpøgede Tilvæxt i Brevmængden upaatvilelig hidrører fra Forretningslivets overordentlig store Udvikling i de senere Aar her til Lands; og jeg tror ikke, at Brevenes Antal i nogen væsentlig Grad vil paavirkes af, om Portoen er 4 ø eller 5 ø, men hvad jeg vil gjøre opmærksom paa, er, at den Fremstilling, som det ærede Flertal giver af Postvæsensindtægternes Overskud, er mindre korrekt. Det ærede Flertal, hvis Ordfører var meget nøiagtig i Beregningen af Postvæsenets Overskud under den Forhandling, vi havde isjor, henviser vel til, at der ganske vist ved det Overskud, som opføres paa Statsregnskabet, ikke er taget Hensyn til forskellige Ting, saaledes som Overbestyrelsen, Generaldirektoratet, Generaldecisoratet osv. — Udgifterne dertil andrage aarlig et Beløb paa nogle og fyrgetyve Tusinde Rigsdaler — men dog siger Udvalgets Flertal, at Postvæsenet gjennemsnitlig for Aarene fra 1867—68 til 1871—72 aarlig har givet et Overskud af 133,679 Rd., og efter det sidste Statsregnskab endog 242,000 Rd. Derefter gjør det da den Bemærkning, at de nævnte Udgifter for Postvæsenet ikke ere fradragne; men naar man vil se paa Postvæsenets Overskud, gaar det tilførelselig ikke an ligefrem at holde sig til det paa Statsregnskabet opførte Beløb; thi der er i selve Statsregnskabet ogsaa paa andre Punkter end netop under Overbestyrelsen Beløb, som ere opførte til Udgifter for Postvæsenet, f. Ex. under Kontoen: „Overordentlige Statsudgifter“, og som i den Oversigt for de 5 Aar, som statistisk Bureau har givet os, ikke ere fradragne i Postvæsenets Overskud. Naar man gjør disse Fradrag, vil det ses, at Gjennemsnitsoverskudet for de 5 Aar, som de Herrer have omtalt, ikke er 133,000, men er 72,000 Rd., og at Overskudet for 1872 ikke er 242,000 Rd., men 160,000 Rd. Jeg skal nemlig gjøre de Herrer opmærksomme paa, at Udgiften til Tjenesteporlo ikke ere medtagne i de tidligere Statsregnskaber. Nu spører den ærede Ordfører den her til Indtægt; men han maa huske paa, at den staar til Udgift paa sit Sted i Statsregnskabet, i § 24 tror jeg det er. Man har nu spurgt, og navnlig har den ærede sidste Daler spurgt om, hvorfor Administrationen skal have sin Porto billigere, hvorfor den skal have den frit? Det er jo dog i Virkeligheden ikke Administrationen, som betaler Portoen, men det er Staten, altsaa Skatteyderne, der betale Administrationens Porto. Dette er en Selsølgelse, thi Ingen tror vel, at det er de paagjældende Embedsmænd, som komme til at betale Portoen. I Stedet for at det efter de Herrer's Fremstilling nogenlunde vilde

kunne gaa op, eller at der maaste i Begyndelsen kunde blive en lille Underbalance, som efterhaanden vilde rette sig, saa tror jeg med Sikkerhed at kunne sige, at Resultatet vil blive en ikke ganske ubetydelig Underbalance. Jeg skal endnu hertil føje en Betragtning. En Institution som Postvæsenet bør ganske vist, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) udtrykke sig, og som jeg gjentagne Gange tidligere har haft Leilighed til at udtale, ikke være en fiskal Anstalt, og den bør ikke tilfugte Andet end omtrent at dække de Udgifter, som den foranlediger; men jeg synes, at det er et billigt Krav fra Statens Side, at den, naar den skal overtage en saa betydelig Administration som Postvæsenets, faar sine egne Postudgifter gratis. Jeg mener derfor, at man ikke bør bringe dem med i Beregning, men selv om man gjør dette og fører dem til Indtægt, vil man dog i den første Tid faae en ikke ubetydelig Underbalance. Der er derhos ogsaa en anden Udgift, som man, naar man vil tale om, hvad Postvæsenet koster, nødvendigvis maa bringe med i Beregning; det er den Efterløn, som Postvæsenets Embeds- og Bestillingsmænd faae. Hvor stor denne i dette Dieblis er, kan jeg ikke sige; men vist er det, at efter den Oversigt, som i Statsregnskabet for 1856—57 blev givet over Pensionsbeløbene for de forskellige Administrationsbrancher, udgjorde den Pensionsbyrde, som paahvilede Statskassen for Postvæsenets Vedkommende, 45,000 Rd. Jeg maa nu gjøre opmærksom paa, at Postvæsenet den Gang omfattede hele Monarkiets Territorium; men da Lønningerne efter den Tid ere stegne noget, antager jeg dog, at den nu i alt Fald vil andrage en Udgift af nogle og tredive Tusinde Daler. Da denne Pensionsbyrde paahviler Postvæsenet, bør den vel ogsaa afholdes af Postvæsenet, og den Underbalance, som vi sandsynligvis ville faae ved at følge Udvalgets Flertals Forslag, vilde altsaa blive saa meget større. Jeg kan derfor ikke gaa med Udvalgets Flertal. Jeg skal endnu kun ganske kort omtale Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 8. Det er jo en kjær Ven, som her kommer igjen — vi havde dette Spørgsmaal for i forrige Samling — nemlig Spørgsmaalet om Nedsættelse i Betalingen for Personbefordring. Naar det gjælder med Hensyn til Brevbefordring, at Staten ikke skal foretage denne med Lab, forekommer det Samme mig at maatte gjælde i en væsentlig endnu højere Grad om Personbefordringen. Brevbefordringen kommer dog nemlig hele Landet til Gode, men Personbefordringen kommer kun de enkelte Ruter, hvorpaa der nu bevæger sig Deligencer, til Gode, og altsaa forekommer en Nedsættelse af Betalingen derfor til under det, som virkelig maa erlægges for Befordringen, mig at være Noget saa modstridende den hele Række med Befordringsvæsenet, som vel muligt. Hvorledes der af en Sammenstilling mellem Statens Befordring af Personer — som jeg